

Kántor Zsolt

RÍTUS

A mikor cselekszünk, nem látjuk, mit teszünk, amikor látunk, akkor meg nem cselekszünk, mondta Nietzsche (és rácsapta az ajtót Wagnerre). A zeneszerző klimpírozott egy picikét, azután disznósajtot evett (majd konyakmeggyet, kettő darab bonbonierre-et), s elaludt. A zongorára borult rá. A klaviatúra felszisszent, s a maestro is alig kapott levegőt, úgy belefúrta a fejét a billentyűkbe. Egy borzas női ölbe szerette volna visszadugni koponyáját, s azt álmodta, hogy visszabábozódik a magzatburokba. Mint egy zárvány. Nyalogatja a magzathéjat, eleszi a spenótot a mama elől, jókat kortyint a hormonszörpökből, símogatja az élő húst belülről. Nem szabad megszületni, mert akkor gondolkodni kell, és az fárasztó, enni kell, mozogni, mosakodni, írni, zenét tanulni, gyakorolni, mindig csak embereket kerülgetni, elviselni mások szagát, rosszindulatát, irigységét. Egy zseni ne szültesse meg erre a világra, mert gátlásait úgy fogja viselni, mint egy migrént, örökké ott fog lüktetni a halántékok mögött a félsz, a tabuk piciny múmiája, a rettegés férgé, ami átrágja az agyat, és a furatokat palacsintatésztával tölti ki. De ennek a rettenetnek köszönhetően van libidó, az enyhülés újabb kínokat okozó esélye.

Arra ébredt fel, hogy valaki rázza a vállát. „*Világa csak annak lehet, akinek nyelve van, jegyezd meg, Richard, s nem létezhet dolog ott, ahol a szó hiányzik.*” Imígyen szólt George, és még akkor is rázza a maestro vállait, amikor az már felnézett rá, és hunyorogva bontotta ki arcvonásait ráncaiból.

– Azt hittem, megint Nietzsche, már álmaimban is kísért ez a bolond. Merő trauma a világ ezzel az örökké féltékeny, szenvelgő, magakellettől örülttel, aki ráadásul mindig ráérez gyenge pontjaimra.

– A tradíció az egy elmebajnak a neve?

– Nem. Ha nem áll fel a farkad, amikor már olvad a muff a rengeteg nyálastól, akkor mondják ezt a szót.

– Szerintem, ha beleszületünk valamilyen sorsba, akkor nem mi szólalunk meg, amikor beszélünk, hanem a génjeink, kódjaink, gemkapcsaink, amelyekkel össze vagyunk tűzve.

– Mihez képest?

– Ne rázd a vállam, elzsibbadt.

– *Minden lélek, a maga egyedi léteben a Másik nemléte,* ezért a meg-nem-értés soha nem akar teljesen feloldódni.

– Olvad vagy oldódik?

– *Az örökség sohasem adott,* értsd meg, elvégzendő

feladatok tömege, szünni nem akaró tevékenykedés azáltal, hogy meg akarjuk érteni, amit csinálunk.

– Vajon a haladás nem utal-e valami rejtettebbre, valami másra, ami az ész oly átlátszó maszkjait csak fedezékként használja? Tehát a haladás nem fejlődés, nem is előrelépés, csak izgás-mozgás. A nyüzsgés, mint a helyben- és útonlevés paradigmája.

– Azt hiszem, nem kifejezett célok érvényesülnek, csak rejtett készletések.

– Láncszemek.

– Motivációk és tendenciák.

– Dugni kellene.

– És az akusztikai szempontok?

– Hallgasd csak ezt a mondatot! Örjöngeni a meglepetéstől, a zavartól, a borzalomtól, a meghittségtől, azután elaludni.

– Meghalást feltartóztató szöveg, de ez is hazugság és közhely.

– Minden az! Abszolútum nincs.

– Bogarak keringője a vitorla körül.

– Mohával benőtt nő.

– Hangyák által összemaszatolt kotta.

– A megismerés mindig elszakad az akarattól és kontemplatívvá válik.

– Az élet objektívációira gondolsz?

– Egy tűhegyen táncoló porszemre, akit nemhogy szabad szemmel nem lehet tisztán érzékelni, hanem még a mikroszkóp is hányingert kap tőle.

– Igyunk vörösbort!

– Ami bennem torkig ér, abból él, ki bennem él.

– Igen, az lenne Isten.

